

Čís. 6339.

K otázce zahlazení několika odsouzení z doby před účinností zákona č. 111/1928 Sb. z. a n. se zřetelem k ustanovení § 13, odst. 2 tohoto zákona.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1939, Zm II 79/39.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti k zachování zákona do usnesení krajského soudu, pokud jím byla zamítnuta žádost A. o zahlazení odsouzení, — takto právem:

Usnesením krajského soudu v O. ze dne 22. září 1938, č. j. Nt VII 322/38-7, pokud jím byla zamítnuta žádost A. o zahlazení odsouzení podle zákona z rozsudku 1. okresního soudu v K. ze dne 18. května 1899, č. j. U 257/99-3, 2. krajského soudu v O. ze dne 19. ledna 1900, č. j. Vr 1446/99-32, 3. okresního soudu v K. ze dne 12. ledna 1911, č. j. U 22/11-5, 4. okresního soudu v P. ze dne 25. května 1927, č. j. T V 420/27-15, porušen byl zákon v ustanovení § 13, odst. 2 zák. ze dne 14. června 1928, č. 111/1928 Sb. z. a n., a v ustanovení §§ 1, 2, 3 zák. ze dne 21. března 1918, č. 108 ř. z., a důsledkem toho i v ustanovení § 1 zák. č. 111/1928 Sb. z. a n.; toto usnesení se zrušuje a soudu první stolice se nařizuje, aby o žádosti A. o zahlazení uvedených odsouzení podle zákona znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Ze spisů krajského soudu v O. spis. zn. Nt VII 322/38 lze seznati tento skutkový děj:

A., narozený dne 16. února 1879, byl odsouzen:

1. rozsudkem okresního soudu v K. ze dne 18. května 1899, č. j. U 257/99-3, pro přestupek podle § 411 tr. z., spáchaný dne 3. května 1899, k trestu vězení na čtyřicet osm hodin, kterýžto trest si odpykal dne 27. května 1899;

2. rozsudkem krajského soudu v O. ze dne 19. ledna 1900, č. j. Vr 1446/99-32, pro přestupek krádeže podle § 460 tr. z., spáchaný dne 28. září 1899, k trestu vězení na tři dny, kterýžto trest si odpykal dne 18. března 1900;

3. rozsudkem okresního soudu v K. ze dne 12. ledna 1911, č. j. U 22/11-5, pro přestupky podle §§ 411, 491, 496 tr. z., spáchané dne 30. prosince 1910, k trestu vězení na pět dnů, zostřeného jedním postem, kterýžto trest si odpykal dne 5. března 1911;

4. rozsudkem okresního soudu v P. ze dne 25. května 1927, č. j. T V 420/27-15, pro přestupek podle § 312 tr. z., spáchaný dne 29. ledna 1927, k pokutě 30 K; tato pokuta byla zaplácena 11. června 1927.

O žádosti odsouzeného A. o zahlazení uvedených čtyř odsouzení milostí, zaslané výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 14. června 1938 krajskému soudu v O. k řízení podle § 411, posl. odst. tr. ř. a § 12 zák. čis. 111/1928 Sb. z. a n., zavedl jmenovaný krajský soud příslušné šetření a zkoumaje zřejmě vzhledem k ustanovení prvního odstavce § 12 zák. čis. 111/1928 Sb. z. a n. nejprve otázku, zda nelze zmíněná odsouzení zahladiti podle zákona, vydal usnesení ze dne 22. září 1938, č. j. Nt VII 322/38-7, jímž podle návrhu veřejného žalobce zamítl žádost o zahlazení odsouzení podle zákona. Zamítnutí žádosti o zahlazení odsouzení podle zákona odůvodňuje krajský soud stručně pouze tím, že nejsou dány podmínky pro zahlazení čtyř odsouzení ani podle zákona čis. 108/1918 ř. z., ani podle § 4 zák. čis. 111/1928 Sb. z. a n., přičemž se ještě v důvodech usnesení dodává, že po pravoplatnosti tohoto usnesení bude zavedeno další řízení o žádosti za zahlazení odsouzení cestou milosti.

Tímto zamítavým usnesením krajského soudu v O., které, nebyvši napadeno, nabylo právní moci, porušen byl zákon v ustanovení § 13, odst. 2 zák. ze dne 14. června 1928, čis. 111/1928 Sb. z. a n., a v ustanovení §§ 1, 2, 3 zákona ze dne 21. března 1918, čis. 108 ř. z., a důsledkem toho i zákon v ustanovení § 1 zák. čis. 111/1928 Sb. z. a n. Podle prv citovaného ustanovení zůstává zachován i po zrušení zákona čis. 108/1918 ř. z. nárok na zahlazení odsouzení, který kdo již měl podle něho v den, kdy nový zákon č. 111/1928 Sb. z. a n. nabyl účinnosti. Podle zásady, jež byla pro obor zrušeného zákona vyslovena nejvyšším soudem v rozhodnutích čis. 852, 1667, 1679, 3589 a 3592 Sb. n. s. tr., lze podle zákona čis. 108/1918 ř. z. zahladiti i více odsouzení, lze-li je rozdělit na skupiny, mezi nimiž uplynula lhůta zákonem stanovená. Vzhledem k tomu, že všechna odsouzení žadatelova jsou z doby před 14. červencem 1928, kdy zákon čis. 111/1928 Sb. z. a n. byl vyhlášen ve Sb. z. a n. (nehledíc ke třicetidenní době po vydání zákona), tedy před platností nového zákona, bylo po rozumu ustanovení § 13, odst. 2 zák. čis. 111/1928 Sb. z. a n. uvažovati o tom, zda a která z uvedených odsouzení lze rozdělit ve skupiny, mezi nimiž uplynula lhůta v zákoně, a to v § 2 zák. čis. 108/1918 ř. z. stanovená, a kterou z těchto skupin lze zahladiti podle tohoto zákona. Tu je poukázati na to, že odsouzení žadatelova lze rozdělit ve tři skupiny, a to do první skupiny odsouzení z 18. května 1899 a z 19. ledna 1900, do druhé skupiny odsouzení ze dne 12. ledna 1911 a do třetí skupiny odsouzení ze dne 25. května 1927, mezi kterýmižto skupinami uplynula lhůta stanovená v § 2 zák. čis. 108/1918 ř. z., totiž lhůta pěti let. Podle toho nebylo by proti zahlazení odsouzení žadatelových uvedených pod čis. 1—3 — spadajících do skupiny první a druhé — podle zákona čis. 108/1918 ř. z. překážky, kdyby se zjistilo, že jsou splněny i další podmínky v § 1 zákona čis. 108/1918 ř. z. požadované, a to, že vzniklá snad škoda byla nahrazena podle sil, a že, pokud jde o první skupinu odsouzení ze dne 18. května 1899 pro přestupek podle § 411 tr. z., jež předchází odsou-

zení ze dne 19. ledna 1900 pro přešupek podle § 460 tr. z., stalo se pro čim podle okolností nepatrný, jež se nezakládá na bezectném smýšlení.

Těmito okolnostmi se krajský soud nezabýval, ač bude možno, vychází-li se z nahoře uvedeného názoru, po jejich zjištění — což však spadá do příslušnosti soudu první stolice — dojíti k závěru, že lze odsouzení uvedená pod č. 1 až 3 (skupina první a druhá) zahladiti podle zákona čis. 108/1918 ř. z.

Zahlazení odsouzení z 25. května 1927 (skupina třetí) nelze sice provésti podle zákona čis. 108/1918 ř. z., ježto od 11. června 1927, dne to odpykání trestu (složení pokuty), do dne, kdy vstoupil v platnost nový zákon čis. 111/1928 Sb. z. a n., neuplynula zákonem předepsaná pětiletá zkušební doba, takže žadatel nenabyl právního nároku na zahlazení tohoto odsouzení podle zákona čis. 108/1918 ř. z.; jelikož však, jak dovozeno, jsou předcházející odsouzení uvedená pod čis. 1—3 (skupina první a druhá) zahladitelná podle zákona čis. 108/1918 ř. z., byť i za splnění dalších nahoře již uvedených podmínek, nebylo by překážky, aby v případě, že dojde k zahlazení právě zmíněných tří odsouzení, bylo uvažováno o zahlazení odsouzení z 25. května 1928 — jako jediného zbývajicího odsouzení — podle zákona čis. 111/1928 Sb. z. a n., avšak nikoli podle § 4, který nepřichází v úvahu, nýbrž podle § 1 právě zmíněného zákona. Jelikož od 11. června 1927 — dne to složení pokuty —, nebyl žadatel podle výpisu z rejstříku trestů, vyhotoveného 20. května 1938, vůbec trestán, takže již uplynula zkušební lhůta v § 3 zákona čis. 111/1928 Sb. z. a n. stanovená, nebylo by ani proti zahlazení tohoto odsouzení žadatelova, a to podle § 1 uved. zák. překážky, kdyby se i tu zjistilo, že je splněna další podmínka uvedená v § 1 zákona, totiž, že odsouzený nahradil podle možností škodu, byla-li trestným činem vůbec nějaká způsobena, což zjistiti přísluší soudu první stolice.

Jelikož zamítavým usnesením krajského soudu v O. ze dne 22. září 1938 byl porušen zákon, a to ke škodě odsouzeného, bylo o zmateční stížnosti k zachování zákona, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř., rozhodnouti způsobem, jak se stalo.

Čís. 6340.

Do slibu vzati revisní orgánové »Československé obilní společnosti« jsou osobami vrchnostenskými ve smyslu § 68 tr. zák. a přísluší jim trestněprávní ochrana veřejných orgánů.

»Československá obilní společnost« existovala po právu již ode dne účinnosti vládního nařízení čis. 137/1934 Sb. z. a n. (t. j. od 14. července 1934).

(Rozh. ze dne 21. dubna 1939, Zm I 81/38.)